

Sygnatura akt II Ca 1031/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Katarzyna Oleksiak
Sędziowie:	SO Anna Koźlińska SO Jarosław Tyrpa (sprawozdawca)

Protokolant: sekretarz sądowy Ewelina Drewnik

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2018 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. J.

przeciwko S. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie

z dnia 22 lutego 2018 r., sygnatura akt I C 1365/17/S

1. oddala apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Jarosław Tyrpa SSO Katarzyna Oleksiak SSO Anna Koźlińska

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 października 2018 r.

Powód J. J. wniósł o zasądzenie od pozwanego S. P. kwoty 70 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że pozwany został wyznaczony do wniesieni skargi kasacyjnej imieniem powoda. Pozwany sporządził opinię o braku podstaw do wniesienia skargi i pomimo prośby powoda nie spotkał się z nim w zakładzie karnym. Powód zarzucił, że postępowanie pozwanego stanowi naruszenie zasady wykonywania zawodu adwokata i pobawiło go prawa do obrony. Zarzucił również, że pozwany wykazał się brakiem szacunku i w

ten sposób naruszył dobra osobiste powoda. Podniósł, że na skutek działania pozwanego poniósł szkodę gdyż kwota 70 000 zł nie wpłynęła do jego majątku.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów. W uzasadnieniu wskazał, że Sąd Apelacyjny w Krakowie postanowieniem z dnia 22.02.2016 r. ustanowił dla powoda pełnomocnika celem sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 2 listopada 2015 r. Zarządzeniem z dnia 25 lutego 2016 r. Okręgowa Rada Adwokacka w K. wyznaczyła pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata B. J.. Pełnomocnik ten udzielił pozwanemu S. P. pełnomocnictwa substytucyjnego do występowania w sprawie. Pozwany podał, że po przeanalizowaniu zawartości akt sprawy oraz dotychczasowego przebiegu postępowania sporządził opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, a następnie z zachowaniem terminu określonego w art. 118 § 5 k.p.c. zawiadomił powoda oraz Sąd Apelacyjny w Krakowie, iż brak jest podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej. Pozwany wskazał, że dokonał wnikliwej i rzetelnej, z zachowaniem najwyższej staranności, analizy i oceny postępowania. Zarzucił, że odmowa wniesienia skargi kasacyjnej była dopuszczalna i merytorycznie w pełni uzasadniona gdyż brak było podstaw do przyjęcia, że ewentualna skarga zostanie uwzględniona. Podniósł, że w orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że brak jest obowiązku sporządzenia skargi wbrew nawet wyraźnemu życzeniu reprezentowanej strony. Zgodnie bowiem z artykułem 118 § 5 k.p.c. pełnomocnik ma jedynie obowiązek w razie stwierdzenia braku podstaw do wniesienia skargi sporządzenia w tym przedmiocie w pisemnej opinii prawnej i zawiadomienia strony oraz sądu. Wraz z wykonaniem tych czynności ustaje obowiązek udzielenia pomocy prawnej spoczywający na wyznaczonym pełnomocniku. Pozwany zakwestionował również, aby powód prosił o osobiste spotkanie i podniósł, że nawet, gdyby powód wystosował taką prośbę, to pozwany nie był zobowiązany do jej spełnienia, gdyż do dokonania oceny zasadności wniesienia skargi kasacyjnej wystarczająca była analiza akt postępowania pod kątem występowania podstaw kasacyjnych. Pozwany zarzucił również, że powód nie wykazał, aby jego dobra osobiste zostały naruszone oraz że pozwany wykazał się brakiem szacunku względem powoda. Pozwany nie wykazał zatem roszczenia zarówno co do zasady i co do wysokości.

Wyrokiem z dnia 22 lutego 2018 roku Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd ten ustalił, że wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił powództwo J. J. przeciwko M. K. o zapłatę. Wyrokiem z dnia 25 listopada 2015 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację powoda od tego wyroku. Postanowieniem z dnia 22 lutego 2016 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie zwolnił powoda od kosztów sądowych w postępowaniu kasacyjnym i ustanowił dla powoda pełnomocnika z urzędu do sporządzenia skargi kasacyjnej. Zarządzeniem z dnia 25.02.2016 r. Okręgowa Rada Adwokacka wyznaczyła pełnomocnika w osobie adw. B. J., który następnie udzielił pełnomocnictwa substytucyjnego adw. S. P..

Adwokat S. P. sporządził opinie o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, o czym zawiadomił powoda w dniu 16.03.2015 r.

Ustaień tych Sąd Rejonowy dokonał na podstawie powołanych dokumentów urzędowych i prywatnych, których autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony. Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda bowiem przeprowadzenie tego dowodu było zbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy dostatecznie wynikają z dokumentów znajdujących się w aktach I C 1448/14.

W oparciu o powyższe, odwołując się do treści art. 24 k.c. i art. 448 k.c., Sąd Rejonowy wskazał, że w doktrynie i orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że odmowa sporządzenia skargi kasacyjnej nawet przy wyraźnej innej ocenie strony nie jest działaniem bezprawnym. Okoliczności tej nie zmienia brak kontaktu adwokata ze stroną. Kontakt adwokata z powodem przed wydaniem opinii odnośnie skargi kasacyjnej nie był wymagany dla właściwego wykonania obowiązku prawidłowej reprezentacji w postępowaniu kasacyjnym. Nie świadczy to również o lekceważeniu powoda. Brak jakichkolwiek podstaw, by opartą na rzetelnej argumentacji prawnej, sporządzoną w zgodzie z obowiązującymi przepisami opinię o odmowie sporządzenia skargi kasacyjnej uznać za naruszającą

jakiegokolwiek dobro osobiste powoda i nie sposób uznać, by takie działanie było bezprawne. Obiektywnie nie doszło zatem do naruszenia dóbr osobistych, ale nawet gdyby przyjąć hipotetycznie, że ewentualne naruszenie dóbr wystąpiło, to brak bezprawności i tak zwalniał pozwanego od odpowiedzialności. W takim wypadku - wobec braku bezprawności zachowania pozwanego - nie zaistniała potrzeba badania pozostałych dwóch przesłanek jego odpowiedzialności, co nie rodziło konieczności sięgnięcia po dowody, zmierzające do wykazania krzywdy powoda i związku przyczynowego, albowiem ich przeprowadzenie byłoby celowe dopiero w razie stwierdzenia, że zachowania pozwanego - skutkujące ewentualnym naruszeniem dóbr osobistych powoda - były bezprawne.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty złożył się koszt zastępstwa procesowego pozwanego w kwocie 7200 zł, ustalony zgodnie z § 2 pkt 6 rozporządzenia z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł. Powództwo było oczywiście niezasadne i brak było jakiegokolwiek podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. i nieobciążania powoda kosztami procesu.

W apelacji od powyższego wyroku powód J. J. zaskarżając wyrok sądu pierwszej instancji w całości wniósł o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wskazał, że zaskarżony wyrok jest nietrafny z przyczyn naruszenia prawa materialnego i procesowego.

Powód zarzucił nieważność postępowania wynikającą z braku możliwości udziału w procesie i odmowy ustanowienia pełnomocnika z urzędu oraz to, że Sąd nie odniósł się do materiału dowodowego, jak zeznania powoda, akta sprawy, dokumentacja medyczna i opinia biegłych.

Zarzucił ponadto, że obciążenie powoda kosztami procesu jest niezrozumiałe i przedwczesne, biorąc brak rozważenia przez Sąd sytuacji, o której mowa w art. 102 k.p.c.

Pozwany S. P. wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności rozważenia wymaga podniesiony przez pozwanego zarzut nieważności postępowania, wynikający z braku możliwości udziału w procesie oraz odmowy przyznania mu pełnomocnika z urzędu.

Stosownie do treści art. 379 pkt 5 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swoich praw. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych ustalony jest pogląd, że przewidziane w art. 379 pkt 5 k.p.c. pozbawienie strony możliwości obrony jej praw polega na tym, że strona na skutek wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej nie brała udziału w całym postępowaniu lub jego znacznej części, jeżeli skutki tych wadliwości nie mogły być usunięte na następnych rozprawach przed wydaniem wyroku w danej instancji. Ocena zaistnienia takiej sytuacji procesowej dokonywana być powinna w kontekście konkretnych okoliczności sprawy. Chodzi jednak tylko o wypadki rzeczywistego pozbawienia możliwości obrony, którego skutkiem było niedziałanie strony w postępowaniu. O pozbawieniu strony możliwości obrony swych praw przesądza kumulatywne wystąpienie trzech okoliczności: naruszenia przez sąd przepisów procesowych będących źródłem uprawnień strony, wpływu tego uchybienia na wyłączenie możliwości działania strony w postępowaniu, niemożności obrony swych praw w postępowaniu w następstwie wystąpienia obu uprzednio wymienionych okoliczności (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2010 r., IV CSK 84/10, LEX nr 621352, z dnia 7 października 2009 r., III CSK 35/09, LEX nr 572042, z dnia 18 grudnia 2003 r., I PK 117/03, Wokanda 2004, z. 9, poz. 30, z dnia 10 lipca 2002 r., II CKN 822/00, LEX nr 55519, z dnia 13 czerwca 2002 r., V CKN 1057/00, LEX nr 55517, z dnia 27 lutego 2002 r., III CKN 875/99, OSNC 2003, Nr 2, poz. 25, z dnia 18 października 2001 r., IV CKN 478/00, LEX nr 52795, z dnia 10 stycznia 2001 r., I CKN 999/98, LEX nr 52705, z dnia 10 maja 2000 r., III CKN 416/98, OSNC 2000, Nr 12, poz. 220, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2009 r., III CSK 86/09, LEX nr 610160, z dnia 8 marca 2002 r., III CKN 461/99, LEX nr 54479, z dnia 8 marca 2002 r., III CKN 461/99, LEX nr 54479 oraz z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 590/17, niepublik.).

Lektura akt sprawy nie pozwala na podzielenie poglądu powoda, iż nie mógł on brać udziału w postępowaniu. Powód w toku procesu miał możliwość składania pism procesowych, z której skorzystał, jak również zawiadomiony został o terminie rozprawy, na której przeprowadzone zostało postępowanie dowodowe i po zamknięciu której Sąd pierwszej instancji wydał wyrok. Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie nakładają na sąd obowiązku doprowadzenia strony pozbawionej wolności na rozprawę. Prawo do obrony nie ma charakteru bezwzględny w tym znaczeniu, że zawsze, niezależnie od okoliczności rozpoznawanej sprawy, gwarantuje stronie możliwość osobistego uczestnictwa w toczącym się postępowaniu cywilnym. Osoba odbywająca karę pozbawienia wolności w warunkach zamkniętego zakładu karnego może skutecznie żądać sprowadzenia jej na rozprawę tylko wówczas, gdy sąd uzna za konieczny jej osobisty udział w rozprawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 stycznia 2009 r., I ACa 1310/08, Lex nr 524873). Powód nie domagał się doprowadzenia go na rozprawę, a nawet w pozwie wnosił o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność. Ponadto przeprowadzone przez Sąd pierwszej instancji postępowanie dowodowe na rozprawie w dniu 22 lutego 2018 roku ograniczało się do dopuszczenia dowodów z dokumentów, a zatem udział powoda w rozprawie nie był konieczny. W realiach niniejszego procesu nie doszło do pozbawienia skarżącego możliwości przeciwstawienia stanowisku przeciwnika procesowego własnych formalnych i merytorycznych zarzutów, co powód czynił w składanych w toku postępowania pismach procesowych. Pozbawienie strony możliwości obrony swych praw nie dotyczy zaś sytuacji, w której sąd pomija środki dowodowe zgłaszane przez stronę, uznając, że zebrany materiał dowodowy jest wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy. Ocena w tym zakresie odnosi się do stosowania przepisów o postępowaniu dowodowym i nie składa się na podstawę nieważności postępowania z art. 379 pkt 5 k.p.c., którą nie mogą być wadliwość w postępowaniu dowodowym lub ustalaniu stanu faktycznego (tak np. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 11 stycznia 2018 r., I ACa 800/17, nieopubl. oraz uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 590/17, niepublik.).

Co zaś się tyczy kwestii odmowy ustanowienia pełnomocnika z urzędu to w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje zapatrywanie, aprobowane przez skład orzekający, zgodnie z którym również odmowa uwzględnienia przez sąd wniosku strony o ustanowienie dla niej adwokata lub radcy prawnego nie może być oceniana, jako powodująca nieważność postępowania z powodu pozbawienia możliwości obrony swych praw (zob. wyroki: z dnia 16 lutego 1999 r., II UKN 418/98, OSNP 2000, Nr 9, poz. 359; z dnia 5 lipca 2000 r., I CKN 787/00, niepubl.; z dnia 12 września 2007 r., I CSK 199/07, niepubl. Oraz postanowienia: z 14 stycznia 2009 r., IV CZ 106/08, niepubl. i z dnia 3 sierpnia 2012 r., I CSK 106/12, niepubl.). Tylko wyjątkowo dopuszcza się możliwość kwalifikowania odmowy przyznania pomocy prawnej z urzędu bądź nierozpoznania wniosku o taką pomoc, jako powodujące nieważność postępowania wskutek pozbawienia strony możliwości obrony jej praw. Dotyczy to szczególnych sytuacji, gdy strona swoim zachowaniem wykazuje nieznaną reguł postępowania lub nieporadność, prowadzącą do tego, że przy faktycznym lub prawnym skomplikowaniu sprawy nie jest w stanie wykorzystać prawnych możliwości prawidłowego jej prowadzenia (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 2 marca 2005 r., III CK 533/04, niepubl., z dnia 25 maja 2005 r., I CK 773/04, niepubl., z dnia 8 grudnia 2009 r., I UK 195/09, niepubl. i z dnia 28 marca 2012 r., II UK 167/11, niepubl. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2013 r. I CZ 51/13, LEX nr 1375317).

W rozpoznawanej sprawie taka szczególna sytuacja nie wystąpiła. Podejmowane przez powoda czynności procesowe nie wskazują ani na jego nieporadność, ani na nieznaną zasad postępowania. Powód nie tylko, że przedstawił w sposób prosty i zrozumiały swoje stanowisko w sprawie, wnosząc o przeprowadzenie postępowania dowodowego, ale również aktywnie korzystał w toku postępowania z możliwości wnoszenia szeregu środków zaskarżenia, co nie pozwala na przyjęcie, by był on osobą nieporadną i nieznaną zasad postępowania. Sama zaś merytoryczna ocena żądania powoda i zgłaszanych przez niego wniosków dowodowy dokonana przez Sąd pierwszej instancji nie może skutkować przyjęciem nieważności postępowania.

Przechodząc do oceny merytorycznych zarzutów apelacji stwierdzić należy, że również nie są one nieuzasadnione. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, czyniąc je również podstawą własnego wyroku, jak również dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocenę prawną dochodzonego roszczenia, w której Sąd pierwszej instancji powołał się na pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 września 2013 roku, I ACa 879/13, wydanego w analogicznych okolicznościach faktycznych.

Podzielając zaprezentowany przez Sąd Rejonowy pogląd prawny należało w pierwszej kolejności podkreślić, że działanie pozwanego polegające na sporządzeniu opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej nie było bezprawne. Słusznie przy tym Sąd I instancji zauważył, że ewentualnej podstawy prawnej roszczeń powoda należy upatrywać w przepisach art. 23 i 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Do niekwestionowanych przesłanek odpowiedzialności należą tutaj: bezprawność zachowania sprawcy, naruszenie dobra osobistego powodujące szkodę niemajątkową oraz adekwatny związek przyczynowy między tym naruszeniem a powstałą szkodą. Według dominującego stanowiska judykatury i doktryny, dodatkową przesłanką przyznania świadczeń przewidzianych w art. 448 k.c. jest także wina sprawcy. Za takim stanowiskiem przemawia przede wszystkim usytuowanie art. 448 k.c. w obrębie tytułu VI "Czyny niedozwolone", dla których podstawową zasadą odpowiedzialności jest wina (zob. wyrok SN z dnia 12 grudnia 2002 r., V CKN 1581/2000, OSNC 2004, Nr 4, poz. 53; wyrok SN z dnia 1 kwietnia 2004 r., II CK 115/2003, niepubl.; wyrok SN z dnia 16 września 2004 r., IV CK 707/2003, niepubl.; wyrok SN z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CK 805/2004, niepubl.; wyrok SN z dnia 28 września 2005 r., I CK 256/2005, niepubl.; wyrok SN z dnia 19 stycznia 2007 r., III CSK 358/2006, niepubl.; wyrok SN z dnia 24 stycznia 2008 r., I CSK 319/2007, niepubl.; a także: B. L.-P., W sprawie wykładni art. 448 k.c., PS 1997, nr 1, s. 3 i n.; A. S., Zadośćuczynienie za szkodę niemajątkową, B. 1999, s. 212; J. P., Nowelizacja kodeksu cywilnego z 23 sierpnia 1996 r., PS 1997, nr 3, s. 3).

Pozwany działał w ramach obowiązującego prawa i zgodnie z zasadami etyki adwokackiej. Sporządził opinię prawną o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, którą należy uzasadnić. Powód w pełni skorzystał z prawa do Sądu w sprawie rozpoznawanej przed Sądem Okręgowym, a następnie Sądem Apelacyjnym w Krakowie i żadne naruszenia jego uprawnień nie miały miejsca. Skarga kasacyjna jest ściśle sformalizowanym środkiem prawnym, zaś Sąd Najwyższy nie jest „trzecią instancją”, lecz generalnie „sądem prawa”. Sensem skargi kasacyjnej, przysługującej od prawomocnego wyroku, jest przede wszystkim spowodowanie właściwego wykładania prawa przez sądy rozpoznające sprawę oraz poprawnego zastosowania obowiązujących w danym stanie faktycznym norm prawnych, jak również tym samym interpretacja przepisów i usuwanie wątpliwości prawnych. To ostatnie ma także walor uniwersalny, stanowiąc pozytywny przykład stosowania prawa dla sądów powszechnych, rozpoznających inne sprawy. Z tychże przyczyn podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty, dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (§ 3 art. 398³ k.p.c.), lecz można ją oprzeć na podstawach w postaci: naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszenia przepisów postępowania jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (§ 1 art. 398³ k.p.c.). Dlatego też niecelowe jest wnoszenie skargi kasacyjnej, jeżeli orzeczenie nie daje do tego podstaw, zaś zapobieżeniu wnoszenia oczywiście niezasadnych skarg służy właśnie art. 118 § 5 k.p.c., z którego pozwany, z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu opinii prawnej, skorzystał. W orzecznictwie zostało już wyjaśnione, że sporządzenie przez pełnomocnika opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej jest udzieleniem pomocy prawnej (por. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 marca 2014 roku, II OZ 275/14, niepublik.). Wyznaczenie pełnomocnika z urzędu do w celu wniesienia skargi kasacyjnej nie nakłada na wyznaczonego pełnomocnika procesowego obowiązku sporządzenia określonego środka zaskarżenia (zgodnie z życzeniem klienta), nakłada jedynie obowiązek - w razie stwierdzenia braku podstaw do wniesienia skargi - sporządzenia w tym przedmiocie pisemnej opinii prawnej i dołączenie jej do zawiadomienia skierowanego do sądu oraz strony na podstawie art. 118 § 5 k.p.c., co pozwany w niniejszej sprawie uczynił. Wraz z wykonaniem tych czynności ustaje obowiązek udzielenia pomocy prawnej spoczywający na wyznaczonym adwokacie. Rozwiązanie zawarte w art. 118 § 5 k.p.c. ma przede wszystkim na celu utrudniać wnoszenie oczywiście niezasadnych skarg (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2000 r., III CZP 14/00, OSNC 2001, Nr 2, poz. 1). Podkreślenia zatem wymaga, że ratio legis art. 118 § 5 k.p.c., który przewiduje przymus adwokacko - radcowski dla sporządzenia nadzwyczajnych środków zaskarżenia oraz stwarza profesjonalnemu pełnomocnikowi prawo odmowy sporządzenia tych środków (w razie stwierdzenia braku podstaw do wniesienia skargi) wiąże się z koniecznością zapewnienia tym środkom odwoławczym odpowiedniego poziomu. Ze względu na doniosłe konsekwencje odmowy sporządzenia skargi, wyrażająca takie stanowisko opinia prawna, stosownie do treści art. 118 § 6 k.p.c., podlega ocenie sądu. W przypadku uznania, że została ona sporządzona bez zachowania zasad należytej staranności, sąd zawiadamia o tym właściwy organ samorządu zawodowego, który jest zobligowany wyznaczyć innego radcę prawnego lub adwokata. W niniejszej sprawie, Sąd Apelacyjny w Krakowie nie stwierdził, by opinia została sporządzona przez pozwanego z

naruszeniem zasad należytej staranności. Mając to na względzie, zaznaczyć należy, że pozwany jako pełnomocnik z urzędu, w sposób prawidłowy wywiązał się ze swoich obowiązków. W konsekwencji, brak jest ustawowych przesłanek odpowiedzialności pozwanego za naruszenie dóbr osobistych powoda tj. bezprawnego i zawinionego działania.

Nie doszło również do naruszenia dobra osobistego powoda w postaci godności. Nie można bowiem przyjmować, że sporządzenie opinii prawnej bez kontaktu z powodem stanowi wyraz lekceważenia. Obowiązkiem pełnomocnika z urzędu, jest przede wszystkim zapoznanie się z aktami, analiza stanu faktycznego i prawnego, a następnie wywiedzenie skargi kasacyjnej, względnie sporządzenie opinii o braku podstaw do jej złożenia. W takiej sytuacji ciężar obowiązku spoczywa na pracy z aktami i polega na analizie prawnej, niekoniecznie zaś przeprowadzaniu spotkań z klientem, którego udział wobec braku wątpliwości, jest zbędny, niezależnie od jego subiektywnych odczuć w tym zakresie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2010 roku, V CSK 19/10). Sam zatem brak kontaktu z powodem przed sporządzeniem skargi nie może być uznany za brak szacunku, czy lekceważenia powoda. W tej sytuacji słusznie Sąd pierwszej instancji uznał za zbędne przeprowadzenie dowodu z przesłuchania powoda (art. 229 k.p.c.). W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy przeprowadził wnioskowane przez powoda dowody z dokumentów. Innych zaś wniosków dowodowych powód nie zgłaszał w toku postępowania.

Z tych też przyczyn apelacja jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Brak było również podstaw do podzielenia zarzutów apelacji w przedmiocie naruszenia art. 102 k.p.c. Słusznie Sąd pierwszej instancji orzekł o kosztach procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Wystąpienie z niniejszym powództwem było wynikiem decyzji powoda, co spowodowało po stronie pozwanego powstanie kosztów. W okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodzą również żadne szczególne okoliczności, które skutkować mogłyby zastosowaniem art. 102 k.p.c.

Również o kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i § 2 pkt 6 w zw. § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.